

staa sammen med os og anse det for et absolut Gode, om Arbejdstiden blev forkortet. En saadan Foranstaltning vil, samfundsmæssigt set, være af overordentlig stor Betydning for vort Folk ved at øge Livskraften og Arbejdsdygtigheden og hæve Folket saavel socialt som kulturelt. Med disse Bemærkninger skal jeg til Slut anbefale Forslaget til Tingets Velvillie.

Ovesen: Det foreliggende Forslag er, som Ordføreren betonedede i sit Foredrag, en gammelkendt Genganger her i Tinget. Det er, saa vidt mig bekendt, 13 Gange, Forslaget er forelagt i Rigsdagen, 11 Gange her i Folketinget. Men skønt det er et gammelt Lovforslag — det forelagdes første Gang i Samlingen 1890—91, altsaa for 17 Aar siden —, saa har det ikke undergaaet nogen særlig Forandring i Tidens Løb, det kommer lige ungt og lige uforandret til os, saaledes som Ordføreren ogsaa betonedede det. Der er holdt ikke saa faa Foredrag derom dels ved de mange Forelæggelser og dels ved de forskellige Behandlinger her i Tinget. Læser man de faldne Udtalelser igennem, vil man se, at de ere omtrent ens de forløbne Aaringer igennem, der er ikke kommet særlig ny Tanker frem, hverken fra den ene eller den anden Side, saa man kunde for saa vidt uden nogen stor Skade, naar man som Medlem af Tinget vilde tage Ordet i denne Sag, tage et Foredrag i Flæng ud af Rigsdagstidende og læse op af det; man vilde ikke komme til at afvige synderligt fra de Tanker, der ere komne til Orde i alle de forskellige Foredrag.

Der er to Ting, der ville springe i Øjnene i disse Foredrag, og disse skal jeg ganske kort pege paa. Det ene Standpunkt er det, som er kommet til Orde fra Forslagsstillernes Side og er udtrykt i Forslaget, nemlig Tanken om at lovgive om en Normalarbejdsdag i Almindelighed overfor alle eller saa godt som alle Virksomheder. Det andet Standpunkt er det, som de forskellige andre Partier have indtaget i Anledning af Forslaget. Disses Udtalelser ere temmelig ensartede, men jeg skal ikke her omtale andet end, hvad der er kommet frem fra det Parti, jeg tilhører.

Vort Standpunkt er da det, at vi ere ikke utilbøjelige til at lovgive om Arbejdstid, men vi mene ikke, det er rigtigt at lovgive saadan i al Almindelighed og for alle Omraader. Det er Tiden i alt Fald ikke moden til. Vi mene, at den Slags Ting maa udvikle sig mellem Arbejdere

og Arbejdsgivere i al Almindelighed. Det, vi have været villige til og Tid efter anden ogsaa i Gerningen vist vor Villighed til, er at lovgive paa saadanne Omraader, hvor der er Tale om sundhedsfarlige Erhverv eller om Børns, unge Menneskers og Kvinders Arbejde. Dertil have vi bevisst vor Villighed, idet vi jo have været med til at gennemføre flere Love i den Retning. Den ærede Ordfører nævnede jo en hel Del saadanne. Vi ville, som sagt, gaa videre ad den Vej, men at gaa til saadan blankt og bart over hele Linien at give en Lov om en bestemt Arbejdstid finde vi urigtigt, og vi have paavist, hvilke Vanskeligheder det kunde medføre baade indadtil og udadtil.

Det er egentlig ogsaa anerkendt fra Forslagsstillernes Side, at der er Omraader, hvor en saadan Foranstaltning kunde afføde Vanskeligheder. Jeg mindes saaledes en Udtalelse af en tidligere Ordfører for Lovforslaget, den nuværende Borgmester Jensen, hvori denne ogsaa indrømmede, at der kunde nok være adskillige Vanskeligheder til Stede paa adskillige Omraader, og det viser jo egentlig ogsaa selve Lovforslaget, idet det jo undtager adskillige Virksomheder, særlig dem, som vedrøre Landbruget. Der mene Forslagsstillerne ogsaa selv, at man ikke bør gribe ind, i alt Fald ikke nu for Tiden gennem dette Lovforslag. Om de ønske bagefter at tage fat paa dette Omraade ogsaa, kender jeg ikke. Dertil skal jeg sige, at den Undtagelsesbestemmelse, der er i § 2, er saaledes affattet — det er jo tidligere blevet paavist her i Tinget —, at den vil afføde saare mange Vanskeligheder ude i Landbruget. Men det viser sig jo ikke sjældent her i Tinget, at naar de Herrer Socialdemokrater skulle til at lovgive paa Landbrugets Omraade, ere de ikke saa vel inde i Sagerne, som naar det angaar Arbejdsforhold i Fabrik- og Haandværksvirksomheder i København og andre Købstæder.

Det er altsaa paa de Omraader, hvor der kan siges at være Sundhedsfare til Stede, at vi have villet gaa med til at lovgive, og der kunde jo ogsaa være andre Omraader, hvor vi maaske nok kunde gaa med dertil. Jeg kunde f. Eks. tænke mig — vi have haft det fremme ogsaa — en Bestemmelse om Butikkernes Lukning til bestemt Tid, hvorved det kunde afværges, at en enkelt handlende i en Købstad næsten kan tvinge sine Kolleger til en uforholdsmæssig lang Arbejdstid. Vi have jo ogsaa lovgivet om Fred paa Folkekirkeens Søn- og Helligdage; det er jo noget i